

μου μήπως ἤθελα παρουσιασθεῖ εἰς τὸν βασιλέα Λουδοβίκον ΙΔ' καθήμενον εἰς τὸν θρόνον του.

— Ἐννοεῖτε τώρα λοιπὸν διατί ἡ κόμισσα Γιάλτα προτιμᾷ νὰ μένη εἰς τὸ ἀγγλικὸν διαμέρισμα τοῦ οἴκου της, ἀπεκρίθη ὁ ἰατρός. Τὴν ἐπιβαλλομένην αὐτὴν πολυτέλειαν τὴν ἀποφεύγει ὅσῳ δύναται. Τὸ λοιπὸν μέρος τοῦ μεγάρου τὸ προορίζει διὰ τὰς μεγάλας ἐορτάς τετρακίς ἢ πεντάκις τοῦ ἔτους, ὁπότε ἔρχεται ὅλον τὸ Παρίσι.

— Ὅλον τὸ Παρίσι, εἶνε πολὺ ἀόριστον. Ἐεύρω ὅτι ἀπὸ τοὺς ἀνδρας ἔρχεται ὁ καλλίτερος κόσμος, ἀλλὰ ποίας γυναικας δέχεται;

— Πρὸ πάντων ξένας... ἐκ τῶν μεγαλύτερων; τᾶξων. Ἡ ἀριστοκρατία τῶν δύο κόσμων τὸ θεωρεῖ τιμὴν της νὰ χορεύσῃ εἰς τὸ μέγαρόν της ὅπου ἀπαντᾷ κἀνεὶς νεάνιδας εἰς ὄραν γάμου. Σὰς εὐχομαι νὰ νυμφευθῆτε κάμμιναν. Ἡ πτωχότερα ἀπ' αὐτάς εἶνε τούλαχιστον ἑκατομυριοῦχος.

— Εὐχαριστῶ, ἰατρέ. Ἐλπίζω νὰ πεθάνω ἄχαμος, ἔστω καὶ ἂν εἶμαι χωρὶς λεπτόν ὅπως εἶνε πολὺ πιθανόν.

Ἴδετε ὅμως ἕνα ἔλκυθρον! Ἄ, λόγῳ τιμῆς, εἶνε ἀριστοῦργημα.

Πράγματι κάτω εἰς τὴν αὐλὴν, αὐλὴν ὑπερμεγέθη περιφρασομένην ὑπὸ κιγκλίδων, ἀνέμενον ἐξευγμένον εἰς τρεῖς ἵππους ἔλκυθρον, ἐφ' οὗ ἐκάθητο ἀμαξηλάτης, ἐλθὼν ὡς ἐφαίνετο μετὰ τοῦ ἐλκύθρου του ἐκ τῶν ὄχθων τοῦ Νεῦα.

— Διάβολε, εἶπεν ὁ Μάξιμος θὰ ἐλυπόμην εἰς ὄλην μου τὴν ζωὴν ἂν δὲν ἐπήγαινα εἰς τὸ δάσος με αὐτὸ τὸ πολυτελέστατον ὄχημα, εἰς τὸ πλάγι τῆς ὠραιότερας γυναικὸς τοῦ Παρισίου. Μοῦ φαίνεται ὅμως ὅτι εἶνε κᾶπως πρόωρα. Τὸ χιόνι ἀκόμη δὲν εἶνε πολὺ σκληρό.

— Μὰ δὲν ἤξευρετε, φίλε μου. Χιονίζει ἀπὸ χθὲς τὸ βράδυ καὶ τὸ θερμόμετρον δεικνύει δώδεκα βαθμοὺς κάτω τοῦ μηδενικοῦ. Θαρρεῖ κἀνεὶς πῶς εἶνε εἰς τὴν Μόσχαν.

Ἡ συνδιάλεξις διεκόπη ἐκ τῆς ἀφίξεως τῆς κομῆσσης· ἐφαίνετο ὅλη μεταβληθεῖσα.

Ἐφφερε πιλίδιον ἐκ δέρματος ἐνυδρίδος, περιεβάλλετο δὲ ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν διὰ γούνας ἐκ δέρματος ἀλώπεκος.

Τὸ αἶμα ἐπορφύριζε τὰς παρεῖας της καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της ἔλαμπον.

Ἐφαίνετο ὅτι εἶχε πυρετόν.

— Προσέχετε, κυρία, εἶπεν ὁ ἰατρός κατάπληκτος ἐκ τῆς ἀλλαγῆς ταύτης. Τὸ κρῖον εἶνε σφοδρόν καὶ οἱ ἵπποι σας δυσυπότακτοι. Ἀκόμη δὲν εἴσθε ἐντελῶς καλὰ, ἢ ὑπερβολικῶς κόπως πιθανόν νὰ σὰς ἐπαναφέρῃ τὴν ἀσθένειαν. Νομίζω, ὅτι εἶνε καλόν, νὰ τὸν ἀφήσετε αὐτὸν τὸν περίπατον.

Ἡ γνώμη αὕτη, ἂν καὶ λίαν σοβαρῶς δοθεῖσα, δὲν ἐγένετο ὅμως ἀσπαστή.

— Ἐὰν ξαναπέσω εἰς τὸ κρεβάτι, θὰ με ξανακάνετε πάλι καλὰ, φίλτατε ἰατρέ, εἶπεν εὐθύμως ἡ κόμισσα. Ἐπειτα

ἔχω τὴν πεποιθήσιν, ὅτι ὁ παγωμένος ἀέρας θὰ μοῦ κάμῃ καλὸ. Τὸ ταξεῖδί μου εἰς τὸ Μοναχὸ δὲν ἐπέτυχε. Ἄς κάνωμε λοιπὸν μιὰ δοκιμὴν εἰς τὸ δάσος με αὐτὴ τὴν παγωνιά. Ὅποιος με ἀγαπᾷ ἄς με ἀκολουθήσῃ, προσέθηκε, πρὸς βλέπουσα ἀτενῶς τὸν Μάξιμον.

Ὁ Μάξιμος ἠκολούθησεν, ἂν καὶ δὲν ἠγάπα ἀκόμη, κατὰ τὴν βαθεῖαν τῆς λέξεως ἔννοιαν.

Ἐπειτα συνέχεια. •

Αἰσῶπος

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[Συνέχεια]

Ἦλθε τότε ὁ Λέων ἀνέλπιστος ἐπικουρος. «Ἐγὼ νὰ σου πῶ γιατί δὲν θέλουν πλέον τὴν Βασιλικὴν», εἶπε πρὸς τὸν ἀποροῦντα, — καὶ τῷ διηγήθη τὰ πάντα. Μεθ' ὅσης παρρησίας ὠμίλησε πρὸς τὴν μητέρα του, ὠμολόγησε καὶ πρὸς τὸν Πλακιώτην τὸν ἔρωτα, τὸν ὁποῖον εἶχε συλλάβει διὰ τὴν νεάνίδα, καὶ τὸν ἀμετάτρεπτον σκοπόν, τὸν ὁποῖον εἶχε, νὰ τὴν ἀναθρέψῃ εἰς τὸ πείσμα τῶν γονέων του, καὶ κατόπιν νὰ τὴν νυμφευθῇ. Ἐζήτηε τότε ἐπισημῶς τὴν ἀρωγὴν τοῦ μέλλοντος πενθεροῦ του, πρὸς εὐδωσίαν τῶν σχεδίων του. Δὲν ἔπρεπεν—ἔλεγε— νὰμφιβᾶλλη ὁ Πλακιώτης, οὔτε περὶ τῶν ἀγῶν του προθέσεων, οὔτε περὶ τῆς ταχείας ὑποχωρήσεως τῶν γονέων του, οὔτε ἐν τέλει περὶ τῆς βεβαίως εὐτυχίας τῆς θυγατρὸς του. Ἦτο διατεθειμένος νὰ ἐξοδεύσῃ ὅλην του τὴν ἰσχύν, ὅλην τὴν ἐπιρροήν, ὅλον τὸ χρήμα, ὑπὲρ τῆς Βασιλικῆς. Βεβαίως πρὸς οὐδεμίαν ἄλλην ἢ πρὸς τὴν μέλλουσαν σύζυγόν του θὰ ἐφέρετο τοιοῦτοτρόπως ὁ Λέων. Δὲν εἶχε νὰ κάμῃ ἄλλο ὁ Πλακιώτης, ἐὰν ἐκῆδετο τῆς εὐτυχίας τῆς θυγατρὸς του, ἢ να προσποιήθῃ ὅτι τὴν προσλαμβάνῃ μεθ' ἑαυτοῦ εἰς Μέγαρον καὶ νὰ τὴν παραδώσῃ κατόπιν εἰς αὐτόν.

Ταῦτα ἀνέπτυξε μετὰ σαγηνευτικῆς εὐγλωττίας ὁ Λέων, πρὸς τὸν πατέρα τῆς Βασιλικῆς· πλὴν αὐτός, κατάπληκτος καὶ μὴ πιστεύων εἰς τὰ ὠτά του, ἐδίσταξε πολὺ νὰ πεισθῇ καὶ νὰποφασίσῃ. Μεθ' ὅλην τὴν ὕβριν, τὴν ὁποίαν τοῦ ἔκαμαν σήμερον οἱ Ρόδιοι—ἔλεγε—δὲν εἰμποροῦσε νὰ παραβλέψῃ φιλίαν τόσων ἐτῶν καὶ να ἐνεργήσῃ παρὰ τὴν θέλησίν των, τόσῳ σπουδαῖον διαβῆμα· τοῦτο θὰ ἦτο ἀπάτη πρὸς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι πολλὰχῶς τὸν εὐηργέτησαν, ἀπάτη μεγάλῃ, τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς οὐδέποτε ἤθελε τῷ συγχωρήσει. Καὶ ἔπειτα πῶς ἦτο δυνατόν νὰ τῷ δώσῃ τὴν θυγατέρα του, πτωχὴν καὶ ἀφανῆ κόρη, ἀνευ τῆς συγκαταθέσεως καὶ τῆς εὐχῆς τῶν γονέων του;— εἰς ταῦτα ὁ Λέων, ἀφ' οὗ ἐπὶ ματαίῳ ἐξήντησε τὰ ἐπιχειρήματά του, ἔλαβε τὴν τυλώδη χεῖρα τοῦ πελωρίου χωρικοῦ

καὶ ἤρχισε νὰ τὸν παρακαλῇ· δάκρυα ἀνέβλυσαν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἀνθρώπου τοῦ κόσμου, καί, δάκρυα· ἐταπεινοῦτο ἱκετεύων ὁ ἔκγονος τῶν ἵπποτων τῆς Ρόδου ἐνώπιον πτωχοῦ καὶ ἀσήμου Μεγαρέως, — ἀλλὰ καὶ περισσότερον τούτου ἦτο ἱκανὸς νὰ τῷ ὑπαγορεύσῃ ὁ ἰδιότροπος ἔρωτος, ὁ πιεζόμενος εἰς τὰ στήθη του...

Ὁ Κωνσταντῖνος Πλακιώτης ἐπέισθη· ἐνόμισεν ἐπὶ τέλους ὁ ἀπλοῦς, ὅτι ἤκουεν ἀντηχοῦσαν τὴν ἀνδροπρεπῆ φωνὴν τοῦ ἀληθοῦς ἔρωτος, τοῦ εὐεργετικοῦ πλούτου, τῆς ἐντίμου εἰλικρινείας. Ἐπέισθη, καὶ συνεφώνησαν, θλίψαντες τὰς χεῖρας ἀλλήλων.

Ἐν τῷ μέσῳ κήπου μικροῦ, ἀλλ' εὐθαλοῦς, εἰς τὴν ἐξοχὴν τῶν Πατησίων, ἐγείρεται οἰκία κομψὴ καὶ ἰδιόρρυθμος, ἀνήκουσα εἰς τοὺς Ροδίους. Μακρὰν ἄλλων κατοικιῶν, ἐπιχαρίτως διεσκευασμένη, πλήρης θελήτρου ἀγροτικοῦ, διαμονὴ εὐάρεστος καὶ ὑγιεινὴ, ἔμενον ἐν τούτοις κενὴ καὶ ἀχρησίμευτος, ἐκτὸς τῆς Πρωτομαγιάς, τὴν ὁποίαν ἐώρταζον ἐκεῖ διὰ γεύματος, καὶ ἄλλων ἐκτάκτων περιστάσεων. Ἐν ταύτῃ ἐγκατέστησεν ὁ Λέων τὴν Βασιλικὴν μετὰ τὴν ἐκ τοῦ πατρικοῦ μεγάρου ἀναχώρησιν. Καὶ εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι οἱ γονεῖς του ἀντέστησαν μετὰ πατάγου εἰς τὴν χρησιμοποίησιν τῆς οἰκίας ταύτης, διατάξαντες τὸν οἰκονόμον νὰ τοὺς παραδώσῃ τὰς κλειδάς, ἀλλ' ὑπεχώρησαν φρονίμως πρὸ τῆς ἀπειλῆς τοῦ Λέοντος, ὅτι θὰ ἐμφκίαζεν ἄλλως μέγαρον, ἔστω καὶ πρὸς χιλίας δραχμὰς κατὰ μῆνα.

Ἡ Βασιλικὴ ἦτο εὐτυχεστέρα ἐκεῖ ζωσά μόνῃ καὶ ἀνενόχλητος, ἐν μέσῳ ἀνθέων καὶ ἔρωτος, μετὰ τοῦ προσωπικοῦ τῆς ὑπηρεσίας, ὑπὸ τὴν ἐμφρονα ἐπίβλεψιν τῆς κυρίας Δυβάλ, τῆς γαλλίδος παιδαγωγοῦ, τὴν ὁποίαν ἔσχε τὰ πρῶτα ἔτη διὰ τὸν υἱόν της καὶ ἡ κυρία Ροδίου. Ταύτης τὸν αὐστηρὸν καὶ εὐθὺν χαρακτήρα, τὸ ὑγιὲς πνεῦμα καὶ τὴν ποικίλην μόρφωσιν, ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ γνωρίσῃ πολλὰκις ὁ Λέων· καὶ τότε, ὅτε μόνῃ ἡ Βασιλικὴ, εἶχεν ἀνάγκην πεφωτισμένης καὶ ἰσχυρᾶς προστασίας, ἐνεθυμήθη χαίρων τὴν παλαιάν του διδάσκαλον καὶ εἰς ταύτην ἀνέθηκε μετὰ πεποιθήσεως τὴν γενικὴν διεύθυνσιν τῆς ἀνατροφῆς τῆς νεανίδος. — «Μὲ ἐξάγετε ἀπὸ ἀληθῆ ἀμηχανίαν, κυρία μου, ἀνευ ὑμῶν δὲν θὰ ἐγνώριζα εἰς ποίας χεῖρας νὰ ἐμπιστευθῶ τὸν θησαυρόν μου.» Εἶπεν εἰς τὴν κυρίαν Δυβάλ, καὶ δὲν εἶχεν ἄδικον. — Ἐξελέξατο ἐπίσης γηραιὸν τινα διδάσκαλον, ἐγνωσμένον καὶ τοῦτον ἐπὶ ἀρετῇ, ἀναλαβόντα τὰ ἑλληνικὰ γράμματα καὶ τὴν ἐγκυκλοπαιδείαν, ἐν ᾗ ἡ κυρία Δυβάλ, ὀμιλοῦσα καλῶς καὶ τὴν ἑλληνικὴν, ἔμελλε νὰ τὴν διδάξῃ ξένας γλώσσας, ζωγραφικὴν καὶ μουσικὴν. Ἡ διευθύντρια εἰχε ρητὴν διαταγὴν νὰ μὴ ἐπιτρέψῃ ποτὲ εἰς οὐδένα τὴν εἰς τὴν ἔπαυλιν εἰσοδόν, ἐκτὸς τῶν ἀνθρώπων τῆς ὑπηρεσίας καὶ τῶν μετὰ τοῦ Λέοντος ἐρχομένων· ἀνέ-

λαβε δ' ἐν τέλει τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἦνε πάντοτε παρούσα, κατὰ τὰς ὥρας τῶν ἄλλων μαθημάτων.

Οὕτως ἐμορφώτο ἡ Βασιλική, προκόπτουσα ὡσημέραι ἐν παιδείᾳ καὶ κάλλει, εὐτυχῆς ἐν τῇ ἀπομονώσει τῆς ἐξοχῆς, πλουσία, τιμωμένη, ἀγαπωμένη, καὶ εὐρίσκουσα παρὰ τῷ Λέωντι, ὅστις τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας διήρχετο ἐκεῖ, παρηγορίαν ἐπαρκῆ δι' ὅλων τῶν ἄλλων τὴν στέρησιν. Φιλότιμος πάντοτε, κατέβαλλε πόνους ἀτρυτούς ν' ἀναδειχθῆ ἀνταξία τῶν ὑπὲρ αὐτῆς θυσῶν καὶ τοῦ ὀνόματος τὸ ὁποῖον θὰ ἔφερε μετ' ὀλίγων τρισολβία διὰ το εὐτυχὲς μέλλον, τὸ ὁποῖον τῇ προσεμεϊδία, ἠσυχος περὶ τῆς τύχης της καὶ τῆς ἐκβάσεως τῶν αἰσθημάτων της, ἄφινε τὸν ἔρωτά της ἐλεύθερον νὰ ριζῶται καὶ ν' αὐξάνη, μὴ ἔχουσα ἀνάγκην, ὡς ἐνόμιζεν, ἐπιφυλάξεως ἢ χαλινοῦ. Ἦτο τόσῳ πεπεισμένη ὅτι θὰ ἐγένετο μετὰ τινα ἔτη κυρία Ροδίου, ὅσον καὶ ὅτι ἦτο κόρη τοῦ Κωνσταντίνου Πλακιώτη.

Τοῦ Λέοντος τὰ ὄνειρα ἐπληροῦντο. Ἐν πρώτοις κατώρθωσε νὰ νικήσῃ τὴν ἐπίμονον ἀντίστασιν τοῦ πατρὸς του καὶ νὰ συνομολογήσῃ εἰρήνην μετὰ τῆς μητρός, ἧς κατέστρεψε τὰ σχέδια καὶ ἐπλήγωσε τὴν ὑπερηφανίαν. Τούτου ἐπέτυχε διὰ τῶν βιαιῶν μέσων, ὡς ἔλεγε· μετὰ τὴν εὐγένειαν καὶ τὴν πειθῶ, ὡμίλει «πρὸς γαστέρας ὧτα μὴ ἔχουσας»· μόνον δ' ὅταν ἠπέλιθη σημεῖα καὶ τέρατα, θεμιτὰ καὶ ἀθέμιτα, καταστροφὰς καὶ ἐρείπια, ἐκμανῆς γενόμενος καὶ φοβερός, κατώρθωσε νὰ κάμψῃ εἰς οἶκτον τὸν πατέρα, καὶ νὰ λάβῃ παρ' αὐτοῦ τὴν ὑπόσχεσιν πάσης ὑλικῆς συνδρομῆς. Τὸ τεῖχος τῆς μητρικῆς ὑπερηφανίας ἀντειχεν ἀκόμη ἀπροσμάχητον, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἡ ἀνάγκη τὸ ἐξεπόρθησε. Συγκατετέθη μετ' ὀλίγων μηνῶν χόλον καὶ δυστροπίαν, νὰ ἔλθῃ εἰς συνεννόησιν μετὰ τοῦ υἱοῦ της ἡ κυρία Ροδίου, καὶ ἴσχυσε ν' ἀκούσῃ ἀτάραχος τὰ σχέδιά του καὶ τὰς προόδους τῆς Βασιλικῆς. Ἄλλ' οὐχὶ ἀπαξ, ὀρθία καὶ με ἐσταυρωμένας χεῖρας ἡ ὑψηλόφων ἑγγύτη τῶν ἡγεμόνων, μόνη ἐντὸς τοῦ δωματίου της, ἔχουσα δάκρυα πικρά, νοιζούσα ὅτι βλέπει χαμαὶ παρὰ τοὺς πόδας της, ἐν στέμμα συντετριμμένον...

— «Πᾶσι κ' αὐτὸ μαζὶ μετὰ ἄλλα», ε πεν ὁ Λέων Ρόδιος πρὸς τὸν φίλον του Χορτίδην ἐνοῶν τὴν ὑποχώρησιν τῶν γονέων· ἀλλ' ἠγνοεῖ ὅτι ἡ ὑγεία τῆς μητρός του ἔπαθε διὰ τούτου δεινὸν κλονισμόν, ὅστις ταχέως θὰ εἶχε σοβαρὰς συνεπείας. Λέγουσα ὅτι διὰ τῆς ζωῆς της θὰ ὑπερασπίσῃ τὴν ἀγνότητα τῆς οἰκογενείας της, δὲν ἐψεύδετο ἴσως.

— Μὰ πῶς θὰ εἰμπορέσῃ νὰ τὴν στεφανώθῃς αὐτήν; δὲν εἶνε πνευματικὴ κόρη τῆς μητρός σου; παρετήρησεν ὁ Χορτίδης. Ὁ δὲ Λέων τῷ ἀπήντησεν ὅ,τι καὶ πρὸς τὸν Πλακιώτην, τὴν αὐτὴν προβαλόντα δυσκολίαν.

— Δὲν βαρύνεσαι! ἄμα ἔχη κανεὶς μέσα, ὅ,τι θέλει κάνει στὸ Ρωμαϊκόν!

«Ὅ,τι ἐφοβήθη τόσον ἡ κυρία Ροδίου συνέδαινεν ἐν τούτοις, ἀφ' οὗ τὰ ἄθλα τοῦ

Λέοντος κατέστησαν γνωστὰ ἐν βραχεῖ. Ἦδὲ ὁ κόσμος ὅλος ἐν Ἀθήναις ὡμίλει περὶ τῆς ἐπιδόξου κυρίας Ροδίου «πρωῆς καὶ ἀσήμευ χωρικῆς», τὴν ὁποῖαν ἀνύψου τόσῳ παράδοξος τύχη. Αἱ νεαρὴ Ἀθίδες, ὅσαι μετ' ἔρωτος ἔβλεπον τὸν Λέοντα, καὶ αἱ μητέρες, ὅσαι ἔτρεφον ἐλπίδας γάμου τόσον ἐπικερδοῦς, ἠγωνίζοντο νὰ καταβιάσασιν ἐκ φθόνου τὴν Βασιλικὴν, οἰκτείροντες τὸν Λέοντα διὰ τὴν ἀτυχῆ ἐκλογὴν του. — «Ἐπὶ τέλους μιὰ εὐμορφοῦ ἔχει! νόστιμη τρέλα νὰ νυμφεύεται κανεὶς τὸν λακὲ τῆς μητέρας του!» ἔλεγον κακεντρεχῶς, ἐνθυμούμενοι τὰς μετὰ τῆς νέας ἑλληνίδος ἀμαξοδρομίας τῆς κυρίας Ροδίου. Ἡ δὲ ζωηρὰ ἐκείνη θυγάτηρ τοῦ δικαστικοῦ, μεθ' ἧς ὁ Λέων διετήρει τὰς στενωτέρας ἐρωτικὰς σχέσεις, ἐξέχυσε τὴν πικρίαν ὅλην ἔρωτος διακαοῦς καὶ εὐέλπιδος, πλὴν σκληρῶς καταπατηθέντος, εἰς δηκτικώτατον διάφορον, δημοσιευθὲν ἐν μιᾷ τῶν πρωϊνῶν ἐφημερίδων καὶ ἀγγέλον τὸν γάμον τοῦ Λέοντος Ροδίου μετὰ τῆς κομπάρας του.

Ἄλλ' ἡ Βασιλικὴ διήγεν εὐτυχῆς ἐν τῷ ἐρημητηρίῳ της, οὐδὲν βλέπουσα, οὐδὲν ἀκούουσα, οὐδὲν ἀναγινώσκουσα, μακρὰν τοῦ φθόνου καὶ τῆς γλώσσης τοῦ κόσμου. Καὶ ὅταν περὶ τὴν εὐδίαν χειμερινὴν δειλὴν, ἐντὸς τῆς μεγαλοπρεποῦς ἀμάξης, ἀκτινοβολοῦσα ὑπὸ τοῦ πλοῦτος καὶ τῆς καλλονῆς, ἀνθηρὰ αὐτὴ καὶ εὐχαρὶς παρὰ τὴν σοβαρὰν καὶ μελανεῖμονα παιδαγωγόν, καὶ ἀπέναντι τοῦ Λέοντος, τρίτου ἐνίοτε συγκαθημένου, κατήρχετο καὶ μέχρι τῶν μυρμηκίωντων περιπάτων τῆς πόλεως, μόνον βλέμματα θαυμασμοῦ καὶ συμπληθείας ὁ κόσμος προσήλου ἐπ' αὐτῆς!

Ὡς πρὸς τὸν Λέοντα, ἡ θεραπεία τῆς μνηστῆς του, θεραπεία ἀγνή, νοεῖται, μὴ ἐπεκτεινομένη πέραν ἀπλῆς ἀνωτέρας ἐποπτείας, δὲν ἀπερρόφα ὀλόκληρον τὸν χρόνον τοῦ ἡμερονυκτίου, ὥστε νὰ παύσῃ τὴν συνήθη ἄσωτον ζωὴν. Δὲν ἐνόει ὁ καλὸς φίλος ν' ἀφήσῃ μόνη εἰς τὰς νυκτίους διασκεδάσεις τὴν γνωστὴν καὶ παλαιὰν συντροφίαν τοῦ Χορτίδη, τοῦ Καλάτου καὶ τῶν ἄλλων, ἀφ' ὧν μόνον ὁ Ἀστεριάδης, μετὰ τὴν πολυθρόλλητον μονομαχίαν, ἐγένετο κάπως σπανιώτερος. Οἱ φίλοι μας ἐξηκολούθουν συνδιασκεδάζοντες καὶ παραδιδόμενοι εἰς πᾶσαν φαυλοτητα καὶ παρεκτροπὴν. Μετὰ τοῦ πολυτίμου χρόνου καὶ τῆς ὑγείας ἐδαπανητὸ ἀφειδῶς καὶ το χρημα· οἱ δύο μικροὶ πρῶτοι ἐξάδελφοι, ἵνα ἐπαρκέσωσιν εἰς τὰς δαπάνας, εὐρέθησαν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ συνεταρισθῶσιν ἰδίᾳ καὶ νὰ κλέψωσι διὰ ρήξεως τὸν πλοῦσιον πάππον των. Ὁ Ἀστεριάδης, ἂν καὶ πλουσιώτερος ὄλων, ἔλαβεν ἐντόνους ἐπιστολάς παρὰ τοῦ πατρὸς του, ὅστις τῷ ἀφῆρσε τὴν ἐπὶ τῶν Τραπεζῶν πίστωσιν· ὁ Χορτίδης, καταφαγῶν ἐπὶ τέλους τὰ λείψανα τῆς κλοσσιαιῆς περιουσίας του, ἐδανείζετο ἐπὶ ἐνεχύρω, ἀνευ ἐλπίδος ἀποδόσεως. Ἐκ τῶν ἄλλων εἰς τὴν καλλιτέραν θέσιν ἦτο ὁ Καλάτος, συνετώτερος εἰς τὰς δαπάνας καὶ

προσπαθῶν πάντοτε νὰ ὀφελῆται ἐκ τῶν ἄλλων, καὶ εἰς τὴν χειροτέραν ὁ Λέων, ὀρκισθεὶς φαίνεται νὰ καταβροχθίσῃ ἀναιτίως τὴν περιουσίαν τοῦ πατρὸς του. Μετὰ τούτου δεῖναι καὶ συχναὶ ἦσαν αἱ λογομαχίαι· νευροπαθῆς ἐπὶ τέλους καταντήσας ὁ γέρω Ρόδιος — τὸν ἐγήρασεν ὁ χρόνος καὶ ὁ υἱὸς του — ἤρχιζε φωνασκῶν καὶ ἀπειλῶν καὶ ἐπιπλήσων εἰς πᾶσαν νέαν χρηματικὴν ἀπαίτησιν τοῦ Λέοντος· ἀλλὰ τὸ λάθος του, λάθος φρικτόν, εἰς τὸ ὁποῖον ὤφειλε τὰς συμφορὰς του πάσας, ἦτο ὅτι ἀνθίστατο, διὰ νὰ ὑποχωρήσῃ ἐπὶ τέλους αἰσχρότερον.

Τὸ ἔτος ἐκεῖνο ὁ Μιχαὴλ Ρόδιος ἠναγκάσθη νὰ ἐκποιήσῃ ὀλίγα κτήματα καὶ μίαν οἰκίαν. Ἀρχαὶ ὠδίνων· τὸ ἔβλεπε καὶ ὁ Λέων. Ἄλλ' εἶχε τόσας δαπάνας! νέος τῆς θέσεως καὶ τῆς ἀνατροφῆς τῆς ἰδικῆς του, πῶς ἠδύνατο νὰ ζῆ μετὰ τοῦ τίποτε ἐν μέσῳ πρωτευούσῃ; Τὸ θέατρον, ἡ ἱππασία, αἱ ἐταῖραι, οἱ φίλοι, αἱ παρθέναι, τὰ συμπόσια, καὶ ὅλαι αἱ πολυδάπανοι ἀπολαύσεις τοῦ καλοῦ κόσμου, διὰ ποῖον ἦσαν, ἂν ὄχι δι' αὐτόν;

Ἐπειτα εἶχε καὶ τὴν Βασιλικὴν· δὲν ἀπῆται μικρὰν δαπάνην ἢ διατήρησις τοῦ οἴκου της, ἀλλὰ πῶς λοιπὸν ἠθέλατε νὰ ζῆ ἐκείνη, τὴν ὁποῖαν ὁ κόσμος ἐπίστευε μνηστῆν τοῦ πρώτου Λέοντος τῶν Ἀθηνῶν; Ἐδύνατο ἴσως νὰ τὴν περιορίσῃ ἐντὸς ἐκπαιδευτικοῦ καταστήματος μέχρι τῶν 17 ἐτῶν· ἀλλὰ τοῦτο θάπῃται πολλὰς διατυπώσεις, καίτοι μικροτέραν δαπάνην ἄλλως, οὔτε ἡ ἀνατροφή ἀνευ τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἐκ τῆς ἔξω τοῦ καλοῦ κόσμου, θὰ ἦτο ἐντελής, οὔτε αὐτὸς θὰ τὴν ἔβλεπε καθημέραν, ὑπὸ τὴν ἀμεσίαν του ἐποπτεῖαν διατελοῦσαν, οὔτε τοῦ κοινοῦ τὴν προσοχὴν θάπησχόλει, μὴ ἀγομένη πλέον ὡς ἐν θριάμβῳ ἢ Ἑλληνίδι. Διότι, εἰς εὐρέτε, ὅσον καὶ ἂν ἐπέπληξε τὴν μητέρα του διὰ τὴν ματαιίαν τῆς κόρης ἐπίδειξιν, ὁ Λέων δὲν ἠγάπα διὰ τοῦτο ὀλιγώτερον τὸν θόρυβον καὶ τὴν λάμψιν. Τόρα αἱ ἐσθῆτες καὶ τὰ κοσμηματα τῆς Βασιλικῆς ἦσαν ἀσυγκρίτως πολυτιμώτερα· ὁ βίος της ἦτο πολὺ πλέον δαπανηρὸς ἢ ἐν Πατησίοις οἰκίᾳ ἀνακαινισθεῖσα ἔλαμπεν ὑπὸ πολυτελείας καὶ πλοῦτος· τοῦλάχιστον αἱ ὀλίγα φίλαι καὶ οἱ φίλοι, οὗς ὠδήγει παρὰ τὴν περικαλεῖ Ἑλληνίδι ὁ Λέων, ἔμενον εἰς ἄκρον ἠύχαριστημένοι.

Ἐπειτα συνέχεια. Γ. Ρ. Δ. ΕΒΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημεῖονται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτὰ, ἐλεύθερα ταχυῶρ. τελῶν.]
Pierre Zaccane: «Τὰ Ὑπερῶα τῶν Παρισίων», Δραχμᾶς 4 (4,20)
Maximilien Perrin: «Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια» ἢ «Ἀπομνημονεύματα Ἀλίχης Δε-Μερβίλλ», (ὀλόκληρον τὸ ἔργον) Δραχ. 3,50 (3,70)
Youllou Bérr: «Ἡ Πλωτὴ Ἰβλίου», Δραχ. 1 (1,20)
Victor: Hugo: «Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων», μετάφρασις Ἰ. Καρασσούσα, (τόμος 2), Δραχ. 4 (4,30)
Ἐπίσης φέλλαι τῶν *Εκλεκτῶν Μυθιστορημάτων* τοῦ Α' καὶ Β' τόμου πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, καὶ τοῦ Γ' πρὸς λεπτὰ 10.